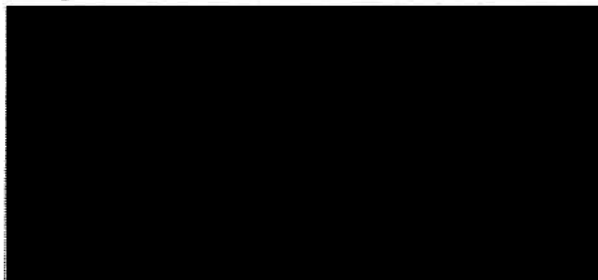

Uitgifte

Repertoriumnummer 2020/ 387
Datum van uitspraak 10 september 2020
Rolnummer 2019/AR/178
Kennisgeving cf. art. 792, 2 ^{de} lid Ger. W. op 16 september 2020 - getekend afschrift aan partijen en ongetekend afschrift aan advocaten.

Arbeidshof Gent

Afdeling Brugge

zesde kamer

Arrest

COVER 01-00001732429-0001-0012-01-01-1

██████████ met rijksregisternummer ██████████
en
██████████ met rijksregisternummer ██████████
samenwonende te 8370 Blankenberge, ██████████
appellanten,
vertegenwoordigd door mr. Ruth Van Ooteghem *loco* mr. Bart Staelens, advocaat te 8000 Brugge,
Gerard Davidstraat 46 - bus 1 (Stockhouderskasteel)

tegen

**HET VLAAMS AGENTSCHAP VOOR DE UITBETALING VAN TOELAGEN IN HET KADER VAN HET
GEZINSBELEID - afgekort VUTG**, met ondernemingsnummer 0692.793.497, met burelen te 1000
Brussel, Trierstraat 9,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. Brecht Heirman *loco* mr. Carmenta Decordier, advocaat te 9041
Oostakker, Orchideestraat 61A.

PROCEDURE EN VORDERING.

1. ██████████ en ██████████ (hierna: de appellanten) tekenden met een verzoekschrift, op
3 juli 2017 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, beroep aan tegen
de beslissing van 2 december 2015 van FAMIFED, het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag.

Zij waren het niet eens met de beslissing van de administrateur-generaal van FAMIFED, waarbij werd
beslist tot terugvordering van de ten onrechte toegekende betalingen voor kinderbijslag en kraam-
geld voor een totaal bedrag van 36.881,10 euro.

Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

*“Met onze aangetekende brief van 29/09/2014 werd u op de hoogte gebracht van het feit dat
de kinderbijslag voor de periode vanaf september 2009 door onze dienst ten onrechte werd
toegekend.*

*Het terug te vorderen bedrag was afhankelijk van de beslissing van de administrateur-generaal
van het Federaal Agentschap van de Kinderbijslag Famifed inzake al dan niet frauduleuze
bedoelingen. Onze Administrateur-generaal besliste op 12/08/2015 dat u handelde met
frauduleus inzicht.*

*Met deze beslissing heeft onze dienst beslist om eveneens de niet verjaarde betalingen van het
kraamgeld en de kinderbijslag van ██████████ terug te vorderen, naast de kinderbijslagen voor
██████████ en ██████████ is immers geboren in Marokko waardoor geen kraamgeld
verschuldigd is en geen enkel document de feitelijke situatie dat hij in België verblijft bevestigt
(lees: bevestigt) waardoor evenmin kinderbijslag is verschuldigd.*

(...)

Gezien u zowel de Belgische als de Marokkaanse nationaliteit hebt, kan een recht op kinderbijslag overeenkomstig het Belgisch - Marokkaans bilateraal verdrag inzake Sociale Zekerheid niet worden onderzocht. Een individuele afwijking bij de Minister van Sociale Zaken kan evenmin worden aangevraagd gezien fraude in dit dossier wordt aangenomen.

Enkel op basis van officiële documenten die het feitelijk verblijf van uw kinderen in België aantonen, kan een nieuwe evaluatie van uw dossier worden overwogen."

De appellanten vorderden het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en hen te herstellen in hun rechten. Zij vroegen minstens te zeggen voor recht dat een verrekening dient te worden toegepast. Ten slotte vorderden de appellanten om FAMIFED te veroordelen tot de kosten van het geding.

Deze zaak werd ingeschreven op de algemene rol onder nummer 17/848/A.

2. Bij conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, op 22 december 2017, heeft FAMIFED een tegenvordering ingesteld. Hij vorderde de appellanten te veroordelen tot de terugbetaling van 36.881,10 euro, zijnde de ten onrechte uitbetaalde kinderbijslag voor de periode van 1 september 2009 tot en met 31 maart 2014, meer de interesten vanaf 4 november 2015.

3. Bij tussenvonnissen van 27 juni 2018 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, gewezen op tegenspraak, werden de vordering op hoofdeis en de vordering op tegeneis ontvankelijk verklaard.

Alvorens ten gronde uitspraak te doen, werd de heropening van de debatten bevolen teneinde de partijen, alsook het arbeidsauditoraat, toe te laten op tegensprekelijke wijze bijkomende stukken betreffende het verblijf van de kinderen van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] in de periode van 1 september 2009 t.e.m. 31 maart 2014 in de debatten te brengen en hierover tegenspraak te voeren.

Er werd voor recht gezegd dat de bijkomende stukken waarover het arbeidsauditoraat beschikt aan het dossier moeten worden toegevoegd ten laatste op 4 juli 2018.

4. Bij conclusie na tussenvonnissen heropening der debatten, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, op 22 januari 2019, heeft het Vlaams Agentschap voor de uitbetaling van toelagen in het kader van het gezinsbeleid (hierna als: VUTG) namens FAMIFED het geding hervat.

De geïntimeerde vorderde:

- de hoofdvordering van de appellanten ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- recht doende op de tegeneis, voor recht te zeggen dat zijn tegeneis ontvankelijk en gegrond is, en de appellanten te veroordelen tot de terugbetaling van de som van 36.881,10 euro, zijnde de ten onrechte uitbetaalde kinderbijslag voor de periode van 1 september 2009 tot en met 31 maart 2014, meer de interesten vanaf 4 november 2015;
- te oordelen over de kosten als naar recht.

5. Bij conclusie na tussenvonnis heropening der debatten, neergelegd ter zitting van 25 september 2019, vorderden de appellanten:

- de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de bestreden beslissing te vernietigen;
- minstens het onderdeel van de beslissing met betrekking tot de terugvordering van het kraamgeld en de kinderbijslag voor [REDACTED] te vernietigen;
- te zeggen voor recht dat zij te goeder trouw waren en de terugvorderingsperiode in die zin te beperken;
- te oordelen over de kosten als naar recht.

6. Bij eindvonnis van 23 oktober 2019 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, gewezen op tegenspraak, werd de vordering op hoofdeis ongegrond verklaard.

De vordering op tegeneis werd gegrond verklaard en de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] [REDACTED] werden veroordeeld om aan het VUTG de som van 36.881,10 euro te betalen wegens ten onrechte ontvangen kinderbijslagen (kraamgeld) voor hun kinderen [REDACTED] en [REDACTED] in de periode van 1 september 2009 t.e.m. 31 maart 2014, meer de interesten vanaf 4 november 2015.

Het VUTG werd veroordeeld tot de kosten van het geding. De bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand, begroot op 20 euro, werd eveneens ten laste van de geïntimeerde gelegd.

Al het overige, dat niet van rechtswege geldt, werd afgewezen.

Dit vonnis werd door de griffier met een gerechtsbrief van 30 oktober 2019 aan de partijen ter kennis gebracht.

7. [REDACTED] en [REDACTED] tekenden op 29 november 2019 hoger beroep aan bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge.

De zaak werd ingeleid op 9 januari 2020. De partijen kwamen een procedurekalender overeen die bevestigd werd bij beschikking van 14 januari 2020. De zaak werd opgeroepen voor de zitting van 11 juni 2020, alwaar de partijen gehoord werden in hun middelen en conclusies. De debatten werden gesloten.

8. De appellanten vorderen het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het eindvonnis van 23 oktober 2019 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, A.R. nr. 17/848/A, te vernietigen en hen te herstellen in hun rechten.

Zij vorderen te zeggen voor recht dat de terugvorderingsperiode beperkt wordt tot drie jaar wegens gebrek aan bewezen kwade trouw.

Ten slotte vragen zij de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten.

9. In conclusies, neergelegd ter griffie op 4 april 2020, vordert het VUTG het hoger beroep van de appellanten ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, en derhalve voor recht vast te stellen dat het vonnis van kamer B 4 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, van 23 oktober 2019 in al zijn onderdelen dient te worden bevestigd.

De geïntimeerde vordert voor recht vast te stellen dat zijn tegeneis ontvankelijk en gegrond is, en de appellanten te veroordelen tot de terugbetaling van de som van 36.881,10 euro, zijnde de ten onrechte uitbetaalde kinderbijslag voor de periode van 1 september 2009 tot en met 31 maart 2014, meer de interesten vanaf 4 november 2015.

Ten slotte vraagt de geïntimeerde te oordelen over de kosten als naar recht.

10. Substituut-generaal Michèle Deconynck bracht schriftelijk advies uit, waarop de appellanten een repliek hebben geformuleerd.

BESPREKING.

11. De appellanten zijn personen met zowel de Belgische als de Marokkaanse nationaliteit. Zij hebben vier kinderen:

[REDACTED] Het gezin is of was officieel gedomicilieerd te 8370 Blankenberge, [REDACTED]

In de periode van 1 september 2009 tot en met 31 maart 2014 genoten zij gezinsbijslag overeenkomstig de bepalingen van de Algemene Kinderbijslagwet van 19 december 1939.

Vanaf september 2009 werden de circulaire cheques met het kindergeld niet meer geïnd. Pas een jaar later, en meer bepaald in augustus 2010, verzochten de appellanten het kindergeld te doen uitbetalen op een zichtrekening (stuk 9, dossier VUTG).

De kinderen verbleven in de vermelde periode in Marokko. Ze liepen er school en werden er door hun grootmoeder opgevoed. Dit kwam aan het licht naar aanleiding van een telefonisch onderhoud van de politie van Blankenberge met de ouders. De eerste appellant verklaarde op 21 augustus 2014 dat de drie oudste kinderen, hoewel ze in het Belgisch bevolkingsregister waren ingeschreven, in Marokko verbleven, er school liepen en in de vakantie naar België kwamen (stuk 14, bundel VUTG; zie tevens de stuken 10-12 van dat bundel). Tijdens het verhoor deelde hij mee dat deze drie kinderen in Marokko studeren aan de Groupe Scolaire Berrada in Casablanca.

De Groupe Scolaire Berrada attesteerde op 13 oktober 2014 inderdaad dat de twee oudste kinderen daar sinds het schooljaar 2011/2012 zijn ingeschreven. Het kind ██████ werd in dezelfde school ingeschreven bij de aanvang van het schooljaar 2013/2014 (stuk 18, bundel VUTG).

Het staat vast en wordt niet betwist dat de kinderen dus niet in een Belgische onderwijsinstelling waren ingeschreven.

Het jaarlijks waterverbruik van de appellanten, voor wat hun officiële gezinswoning in Blankenberge betreft, varieert in de periode van 14 maart 2009 tot 14 juli 2014 van 1 tot 10 kubieke meter, terwijl het jaarlijks waterverbruik voor 1 persoon gemiddeld 42 kubieke meter bedraagt (stuk 9, administratief dossier). Het geregistreerde waterverbruik stemt niet overeen met het normaal gebruik van een gezin met één of meerdere kinderen. Het jongste kind ██████ werd op 27 augustus 2012 in Marokko geboren. Het is niet geloofwaardig dat het vanaf de geboorte tot 14 juli 2014 in België door de moeder zou zijn opgevoed. Er is geen enkel element waaruit blijkt dat de moeder en dat jongste kind in België verblijven.

12. Deze feitenconstellatie bracht (de rechtsvoorganger van) het VUTG ertoe bij beslissing van 2 december 2015 een bedrag van 36.881,10 euro, meer de interesten, terug te vorderen wegens onterecht ontvangen kinderbijslagen (kraamgeld). De terugvordering is gebaseerd op artikel 52 van de Kinderbijslagwet van 19 december 1939.

De appellanten zijn het daar niet mee eens en beroepen zich op het Algemeen verdrag tussen het koninkrijk België en het koninkrijk Marokko betreffende de sociale zekerheid van 24 juni 1968.

13. Als uitgangspunt geldt dat overeenkomstig artikel 52, eerste lid van de Kinderbijslagwet geen kinderbijslag verschuldigd is ten behoeve van de kinderen die worden opgevoed of lessen volgen buiten het koninkrijk.

Deze regel kent echter een verdragsrechtelijke uitzondering. Artikel 27, §2 van het Algemeen verdrag tussen het koninkrijk België en het koninkrijk Marokko betreffende de sociale zekerheid van 24 juni 1968 bepaalt:

"De in België tewerkgestelde Marokkaanse werknemers wier kinderen in Marokko worden opgevoed, hebben recht op de gewone kinderbijslag, met uitsluiting van elke bijzondere of verhoogde bijslag voortvloeiend uit de Belgische wetgeving.

Bij een Administratieve Schikking zullen inzonderheid worden bepaald de categorieën van rechtgevende kinderen, de voorwaarden van toekenning en de bedragen van de kinderbijslag, alsmede de perioden voor dewelke deze bijslag zal worden verleend."

Deze verdragsbepaling impliceert dat het artikel 52 van de Kinderbijslagwet niet kan worden toegepast op in België tewerkgestelde Marokkaanse werknemers. Zij hebben recht op de "gewone kinderbijslag", ook wanneer zij kinderen in Marokko opvoeden.

14. De appellanten kunnen zich echter niet op deze verdragsregeling beroepen. Artikel 27, §2 van het verdrag is van toepassing op Marokkaanse werknemers, maar de appellanten hebben niet enkel de Marokkaanse nationaliteit; zij hebben de dubbele nationaliteit. De regeling geldt niet voor personen met de dubbele nationaliteit. Terecht zet het openbaar ministerie uiteen dat in dergelijke situaties de Belgische nationaliteit primeert (art. 3 Verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende de wetsconflicten inzake nationaliteit). Dat is in de regel overigens ook zo in zaken van bv. personen- en familierecht (vgl. art. 3 §2 WIPR).

Eén en ander wordt op correcte wijze uiteengezet in informatienota 1993/20, die uiteraard geen bron van recht is maar de situatie helder toelicht.

Het verdrag is een wederkerigheidsverdrag. Het is ook van toepassing op Belgen die naar Marokko gaan om er te werken. Daarom verwijst het in zijn artikel 1 naar de "Belgische of de Marokkaanse werknemers". Het verwijst echter niet naar personen die de dubbele nationaliteit hebben.

De ratio legis van de verdragsbepaling bestaat erin aan Marokkaanse werknemers die naar België komen om te werken en dus socialezekerheidsbijdragen betalen, een recht te geven, uit hoofde van die bijdrageplicht, op gezinsbijslag voor hun kinderen in Marokko. Het verdrag wilde de arbeidsmigratie stimuleren en omkaderen. De doelstelling en de ratio legis van dit verdrag hebben geen betrekking op Belgen die in België wonen.

15. De eerste rechter stelde terecht dat de omstandigheid dat een werknemer die bewust voor de Belgische nationaliteit gekozen heeft maar de dubbele nationaliteit behoudt, niet impliceert dat hij zich bij de toepassing van de Belgische wetgeving, naargelang van de omstandigheden, nu eens op de Belgische dan wel op de Marokkaanse nationaliteit kan beroepen.

Door de Belgische nationaliteit aan te nemen brengt men tot uiting dat men zich ten aanzien van de medeburgers en de overheid volledig wenst af te stemmen op de Belgische wetgeving, met de daaruit voortvloeiende rechten én verplichtingen.

De Belgische wetgeving verzet er zich niet noodzakelijk tegen dat een werknemer, die de Belgische nationaliteit verwerft, zijn oorspronkelijke nationaliteit behoudt, maar dit houdt enkel in dat hij geen afstand doet of moet doen van rechten en verplichtingen die hij heeft ten aanzien van de staat wiens oorspronkelijke nationaliteit hij had.

16. De opmerking van de appellanten dat ook Belgen die werken in het buitenland veelal recht hebben op kinderbijslag (zoals krachtens een 'multilateraal verdrag') is geen valabel argument. Er kan geen discriminatie uit worden afgeleid. De appellanten zijn immers ook Belgen, zodat de eventueel bestaande regelingen waar zij op doelen, ook op hen van toepassing zouden zijn als zij naar het buitenland gaan om te werken.

Wanneer de appellanten er voor opteren hun kinderen in Marokko te laten opvoeden, dan hebben zij in beginsel geen recht op kinderbijslag krachtens de Belgische regeling. Of zij dan recht hebben op tegemoetkomingen in Marokko, is een andere kwestie die geen afbreuk doet aan de Belgische verblijfsvereiste die (evident) is ingeschreven in de kinderbijslagwetgeving en voor alle Belgen geldt.

Door het aannemen van de Belgische nationaliteit vallen de appellanten geenszins tussen de mazen van het net, ook niet wanneer dit implicaties heeft voor hun recht op kinderbijslag. Als Belgen dienen zij te voldoen aan alle voorwaarden van de wet, en ondergaan zij de toepassing ervan net zoals andere landgenoten die hun kinderen in het buitenland laten opvoeden. Anders dan de appellanten beweren is dit geenszins "absurd", en leidt de eenvoudige toepassing dan wel interpretatie van die regel wel degelijk tot een zinvolle conclusie (zodat het ingeroepen adagium *potius ut valeat*, zo al bindend in het socialezekerheidsrecht, niet ingeroepen kan worden).

17. De vergelijking met personen die enkel de Marokkaanse nationaliteit hebben, gaat niet op. Deze groep vormt geen vergelijkbare categorie. Dit is een specifieke categorie waarvoor de bijzondere verdragsregeling geldt.

De situatie van de appellanten is anders omdat zij Belgen zijn, zodat zij in de algemene categorie vallen. De specifieke regeling is geen referentie voor hun situatie.

Het hof kan het verdrag niet toetsen aan het gelijkheidsbeginsel (net zo min als het Grondwettelijk Hof dat kan). Er is echter ook geen lacune in de Kinderbijslagwet die een discriminatie tot gevolg heeft.

18. De geïntimeerde merkt overigens terecht op dat de appellanten meer vroegen dan hetgeen waarin het verdrag voorziet. Dat verdrag kent enkel het recht op de “gewone kinderbijslag” toe maar de appellanten verkregen ook kraamgeld en een toeslag wegens de werkloosheid van de eerste appellant.

Zij lieten aldus - als Belgen - toepassing maken van de Belgische wet.

19. De appellanten kunnen zich evenmin beroepen op rechtsdwaling: gelet op het gegeven dat zij de dubbele nationaliteit hebben en dat de kinderen in Marokko verblijven, is het evident dat zij zich informeren over wat hun recht is zo dat voor hen niet duidelijk zou zijn.

Zij dienen zoals elkeen wijzigingen in de gezinssituatie mee te delen, wat zij overigens deden aangezien ze kraamgeld bekwamen toen het vierde kind geboren werd. Deze verplichting is evident en ligt vervat in het KB van 12 april 1984 “tot vaststelling van de verplichting om elke wijziging die de toekenning of de betaling van de gezinsbijslag in de kinderbijslagregeling voor werknemers kan beïnvloeden”, mede te delen (art. 1: “*De rechthebbende en de bijslagtrekkenden zijn ertoe gehouden onmiddellijk de bevoegde kinderbijslaginstelling op de hoogte te brengen van elk element, met uitzondering van de inwerkingtreding van een nieuwe wettelijke of reglementaire bepaling die op hen betrekking zou kunnen hebben, dat van aard is een wijziging te brengen in de toekenning of de betaling van de gezinsbijslag*”).

Er is een evident onderscheid tussen het meedelen dat de kinderen aan de leerplicht voldoen en het innen van kinderbijslagen. De appellanten kunnen zich niet op hun onwetendheid beroepen (Arbrb. Gent, afd. Gent, 18.10.2017, 17/716/A; Arbrb. Antwerpen, afd. Hasselt, 04.05.2017, 16/1201/A).

Anders oordelen, zou voormelde informatieverplichting en de mogelijkheid voor het toestaan van een afwijking (art. 52 Kinderbijslagwet) op de verblijfsvereiste overigens inhoudsloos maken.

20. Dat Marokkaanse mensen in hun omgeving wel kinderbijslag genieten, opent voor de appellanten geen recht.

De appellanten verwijzen naar een informatienota 1993/20 volgens welke individuele afwijkingen kunnen worden toegestaan. Er werd voor de appellanten echter geen individuele afwijking toegestaan. Het hof ziet ook geen reden om dat te doen. De appellanten hebben overigens nagelaten

tijdig en op transparante wijze hun situatie mee te delen en hebben niet om een individuele afwijking gevraagd.

21. Nu de appellanten geen recht hebben op de bijslagen, dienen zij de onterecht genoten bijslagen terug te betalen. De terugvordering van ten onrechte uitbetaalde uitkeringen verjaart drie jaar na de uitbetaling. Deze verjaringstermijn wordt op vijf jaar gebracht indien de ten onrechte uitbetaalde uitkeringen werden verkregen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijke onvolledige verklaringen (artikel 120bis Algemene Kinderbijslagwet).

Het hof stelt vast:

- de kinderen verbleven sinds jaren in het buitenland, waar ze school liepen en opgevoed worden;
- ze waren nochtans wel in het bevolkingsregister ingeschreven;
- pas na het onderzoek deelden de appellanten mee dat de kinderen in Marokko verblijven;
- er is dusdanig weinig waterverbruik dat het niet geloofwaardig is dat iemand op het officieel adres van de appellanten te Blankenberge woonde;
- de circulaire cheques werden sinds 2009 niet meer geïnd, tot in de zomer van 2010 gevraagd werd de betalingen per overschrijving te doen;
- voor het kind [REDACTED] werd kinderbijslag en ook kraamgeld gevraagd, zonder mee te delen dat het in Marokko geboren is en er verbleef of verblijft.

Het hof is met de eerste rechter en het openbaar ministerie van oordeel dat uit deze feiten, zeker in hun onderling verband genomen, wel degelijk blijkt dat de appellanten met bedrieglijk inzicht hebben gehandeld.

De website van Famifed is niet misleidend, zoals de appellanten beweren. Samen met het openbaar ministerie stelt het hof vast dat uit stuk 39 blijkt dat er voor een kind in het buitenland principieel geen recht is.

Ook het gegeven dat aan AgODi werd gemeld dat de kinderen school liepen, maar in Marokko, ontleemt de kwade trouw niet. Deze melding was noodzakelijk gelet op de leerplicht. De appellanten hadden moeten consequent zijn en ook Famifed inlichten. Zij hebben dat niet gedaan terwijl het evident was dat de instelling die dergelijke betalingen doet, verschilt van Agodi. Zij zijn er wel in geslaagd om voor het in Marokko geboren kind Belgisch kraamgeld aan te vragen, hetgeen overigens niet verschuldigd is in het kader van het verdrag dat zij invoeren.

De beweringen over de inhoud van het gesprek met de wijkagent zijn niet controleerbaar en ongeloofwaardig.

De verjaringstermijn bedraagt vijf jaar. Het teruggevorderde bedrag aan de onterecht betaalde gezinsbijslagen wordt cijfermatig niet betwist. De gevorderde interesten vanaf 4 november 2015 worden evenmin gecontesteerd.

BESLISSING.

Het arbeidshof

- spreekt dit arrest uit op tegenspraak, en rekening houdend met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, en inzonderheid artikel 24 van die wet,
- verklaart het hoger beroep **ongegron**d,
- bevestigt het bestreden vonnis van 23 oktober 2019 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, A.R.nr. 17/848/A, in al zijn beschikkingen,
- legt de kosten van het geding in hoger beroep overeenkomstig art. 1017, 1ste lid Ger.W. ten laste van de geïntimeerde.

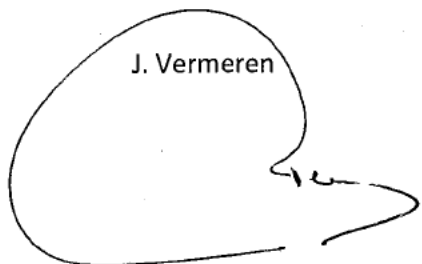
Zij worden als volgt vereffend:

- aan de zijde van [REDACTED] en [REDACTED] (volgens opgave):
 - rechtsplegingsvergoeding: 131,18 euro;
- aan de zijde van het Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid: niet vereffend bij gebrek aan opgave.

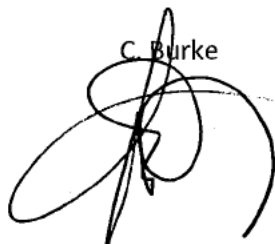
Het arbeidshof legt de bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand ten laste van het Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid.

Aldus gewezen door de zesde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge, samengesteld uit Bruno Lietaert, kamervoorzitter in het arbeidshof, voorzitter, Christophe Catry, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Christel Burke, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemerbediende, en in openbare terechtzitting van **tien september tweeduizend twintig** uitgesproken door kamervoorzitter Bruno Lietaert, bijgestaan door Johan Vermeren, griffier.

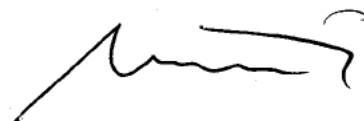
J. Vermeren

C. Burke

B. Lietaert

Christophe Catry, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, verkeert in de onmogelijkheid om dit arrest, waarover hij mede heeft beraadslaagd, mede te ondertekenen (artikel 785 van het Gerechtelijk Wetboek).

De griffier,

J. Vermeren

